

[Waldorff]

igennem på det private arbejdsmarked. Derfor mener vi faktisk, at vi har mulighed for at styrke fagbevægelsens kamp for en kortere arbejdstid ved at prøve at presse det offentlige som arbejdsgiver til at give noget med den klare begrundelse, at det faktisk er nødvendigt at nedsætte folks arbejdstid. Vi kunne godt tage en lang diskussion om, hvor meget det koster at nedsætte arbejdstiden, men jeg mener på sin vis nok, det er mere givende at diskutere, hvordan arbejdsmarkedet egentlig ser ud, altså ud over det faktum, at vi ved, at familierne er overbelastet arbejdsmæssigt set, og at det er nogle af de ting, der rammer børnene allervoldsomst.

Så er vi løbet ind i en række andre ting, bl. a. denne kæmpearbejdsløshed, som ingen vel for alvor tror man kan producere sig ud af på den traditionelle måde. Jeg tror, at de fleste – og det tror jeg også i meget høj grad gælder socialdemokratiet – har erkendt, at det er en arbejdsløshed, som i meget høj grad er teknologisk bestemt, og at man netop derfor må bruge denne situation til at gøre noget ved arbejdstiden. Jeg synes, det er fint, at socialdemokratiet og regeringen siger, at man er positivt indstillet over for en nedsættelse af arbejdstiden, og det vil vi godt tro på. Men jeg er ret skeptisk, når man ligesom henholder sig til resultatet af en landsdækkende undersøgelse af arbejdstiden, i hvert fald hvis man vil gøre det til en forudsætning for, at man kan gå videre med dette. Jeg mener, det er nødvendigt fra regeringen og også fra socialdemokratiet at få en klar tilkendegivelse af, at man vil have arbejdstiden nedsat.

Socialministeren (Bent Hansen):

Jeg skal blot gøre en enkelt bemærkning til hr. Waldorff, der på nogle punkter luftede nogen utålmodighed.

Som det fremgik af mit indlæg, arbejder regeringen med det spørgsmål, der omhandles i beslutningsforslaget. Jeg har stor forståelse for de synspunkter, der er kommet frem under denne behandling, men det må i samme forbindelse siges, at den økonomiske situation ikke gør det let at finde midlerne til de forbedringer, som man kan ønske sig.

Spørgsmålet om orlov under børns sygdom og udvidet barselorlov bør, som jeg har nævnt, afvente, at embedsmandsudvalget

vedrørende ændrede barselhvileregler afslutter næste fase af sit arbejde.

Med hensyn til spørgsmålet om arbejdstidsnedsættelse kan jeg blot oplyse, at socialforskningsinstituttet er i gang med forberedelserne til en undersøgelse af befolkningens arbejdstid, og at en planlagt arbejdsmarkedspolitisk redegørelse bl. a. også vil omfatte spørgsmålet om arbejdstidspolitiske foranstaltninger.

Grethe Kindberg Jørgensen (CD):

At forældrene i småbørnsfamilien skal have mere tid sammen med børnene, kan jeg helt tilslutte mig, men tror VS virkelig, at de ved hjælp af lovgivning kan ændre kønsrollemønstret? Efter min opfattelse: nej.

Vi skal ikke tilbage til 1920, det er helt rigtigt; men lad den enkelte familie selv afgøre dette i en intern magtkamp.

Poulsgaard (FP):

Man kunne jo sige: lad dog barnet! Det kunne man, hvis det var sådan, at VS stod ganske alene med disse spørgsmål, så var der ingen grund til at gå herop. Men det fortvivlende er jo, at VS har sympati langt, langt ind i socialdemokratiets rækker, hvor man i ramme alvor diskuterer barselorlov til mænd f.eks., 6 timers arbejdsdag, og hvad ved jeg.

Jeg synes ikke, at hr. Waldorffs indlæg her skal stå imod. Vi er nogle stykker, der tror på, at det eneste, vi kan, er at producere os ud af krisen. Vi er nogle stykker, der ikke tror på det, hr. Waldorff siger, at det er teknologien, der har skabt arbejdsløsheden; det er en myte. Hvis vi ser på Vesteuropa som helhed, har vi jo flere arbejdspladser i dag, end vi nogen sinde har haft. Den teknologiske udvikling har aldrig nogen sinde skabt arbejdsløshed, den har skabt mere arbejde, men det er jo en opfattelse, der breder sig mere og mere – man oplever det, når man snakker med skoleklasser herinde, og det er, fordi VS, SF og andre røde partier er så dygtige – at der er en overgrænse for arbejde. Lige pludselig, bum, så slår man knæene imod, og så er der ikke mere arbejde at udføre. Selvfølgelig er der det, der er ingen overgrænse for arbejde. Arbejde avler arbejde, og arbejdsløshed avler arbejdsløshed. Derfor skulle dette ikke stå uimodsigende.